

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost.

Ž 91, 1-4

*...Je to divné že ještě stále
chce se nám tolik milovat a plakat.*

Anna Kamieńska

VELIKONOČNÍ POZDRAV

Sestry a bratři, pokoj vám!

Jako každoročně i letos jsem připravoval na počátku postu stručný článek do místního občasníku s pár větami k zamyšlení a s programem velikonočních bohoslužeb. Tehdy mě, ale zřejmě ani nikoho jiného nenapadlo, že všechno bude úplně jinak. Zcela se naplnilo úsloví: Člověk míní, Pánbůh mění. Anebo: Když člověk plánuje, Pánbůh se směje. O koronaviru v Číně jsme věděli, dokonce jsme to připomínali v našich modlitbách na měsíc únor, ale zdál se být hrozbou tak vzdálenou! Strašákem, který reálně existuje, nicméně nás se to týká jen jako konzumentů zpráv ze světa, kdy v lepším případě nad trpícími a zemřelými proneseme slova soustrasti, v tom horším nám to jde jedním uchem tam a druhým ven, a pak se zase oddáme svým běžným každodenním povinnostem a zábavám. Leč svět se globalizoval, vzdálenosti se zkrátily.

Počátkem března se objevil první nakažený v ČR a dalo se předpokládat, že počet infikovaných bude narůstat. I stalo se. Pak už jsme se nepřestali divit. Zavření škol, omezení shromažďování do počtu 100 osob, pak do 30 osob, karanténa, čehož důsledkem bylo ukončení našeho veřejného společenského, kulturního, sportovního i náboženského života.

Zlých zvěstí začalo přibývat a krom neustále se zvyšujících čísel co do počtu nakažených, na nás začala působit nejistota, co se vlastně děje, bude dít v nejbližších dnech, týdnech a vlastně i ve vzdálenější budoucnosti? Co budeme muset změnit ve svém navyklém životním stylu? Zprávy byly protichůdné. Dá se předpokládat, že změny budou, ale jak zásadní, to se stále můžeme jen domýšlet. Předepsanou karanténu jsme mohli pojmout různě. Samozřejmě že pobýt nějaký čas sám se sebou a nejbližšími by člověk měl, koneckonců postní doba nabádá k vnitřní proměně, ale náhlost a nečekanost spolu s všelijakými obavami nám asi neumožnila plně se soustředit jen na odkaz postní doby jako času odříkání, modliteb a dobrých skutků.

I když jsme přímo nebyli nakaženi virem, že by se dostal do našeho těla, nebylo možné se mu vyhnout. Vetřel se do našich domovů a k nám skrze masmédia - televizi, rozhlas, internet. Byl všude, byl nablízku, byl s námi v informacích, v zaváděných opatřeních, v přímých přenosech tiskových konferencí a jejich komentářích. Uvědomil jsem si, jak se stal součástí našich životů a že škodí. Přinášel nejen smrt, ale také nejistotu, „ponorku“, stres.

Věřím, že jste byli rozumní a vše, co bylo nařízeno, jste trpělivě dodržovali a neriskovali zdraví svoje, svých blízkých ani dalších osob. Přijatá opatření vlády ČR asi hodnotil každý podle svých předchozích politických preferencí. Kdo vládní strany volil či podporoval donedávna, neměl důvod k výtkám, kdo sympatizoval s opozicí, jistě našel pochybení, jež se daly kritizovat. Důležité je, že se díky všem opatřením a restrikcím podařilo doposud zvládnout situaci vcelku solidně, což si uvědomujeme ve srovnání s jinými evropskými zeměmi. Velké díky patří lékařům, sestřám, zdravotnickému personálu, záchranářům, policistům, vojákům, hasičům, skautům, pracovníkům v sociální oblasti a výzkumu, ale i prodavačkám, řidičům, skladníkům a všem těm, kdo dobře dělali svou práci. Díky patří dobrovolníkům, kteří šli roušky, distribuovali potraviny a léky, opět se potvrdilo, jak dokážou být Češi činorodí a nápavití. Mohli jsme poznat a zažít sounáležitost, vzájemnou pomoc a obětavost!

Rád bych také zdůraznil roli veřejnoprávního média – České televize. V čase nouze se stala jakousi jistotou, dokonce iniciativně zřídila pro děti, které zůstaly doma, pořad UčíTelka, aby se žáci mohli věnovat nejen zábavám a hrám, ale také výuce, opakování probrané látky a účelně využít čas, kdy jsou obvykle ve školních lavicích. Pro seniory spustila program ČT3, což jistě dotčným zpříjemnilo pobyt v domácnosti. Operativně také zařadila mimořádné nedělní bohoslužby na programu ČT2.

Poděkování patří i duchovním, kteří vysílají přenosy bohoslužeb ze svých sborů i domovů, abychom měli možnost sdílet modlitby a slovo Boží alespoň na internetu, facebooku apod. Na mimořádných nedělních televizních bohoslužbách se Česká biskupská konference dohodla s Ekumenickou radou církví - kdo je bude sloužit a odkud se budou vysílat. Ne, nestěžujme si a nepodceňujme tyto počiny! Jsou důkazem našeho sesterství a bratrství napříč církvemi, zapomněli jsme na větší či menší příkoří z minulosti i současnosti, těžká situace nás stmelila.

V záplavě nejistoty a ne úplně optimistických zpráv a prognóz jsem si opět uvědomil a pochopil, jakou útěchu nám může dát a dává četba Bible, Písma svatého. V rozpoznání, že určitě nežijeme v nejtěžších časech, že naše utrpení není tím nejhorším, co stojí svět světem. Byly i horší, nečekanější, tvrdší dopady na společenství Božího lidu. Potvrdilo se, jak pro nás může být dobré, radostné a nadějeplné slovo opravdovým povzbuzením, posilou a jak nás může podepřít v časech, kdy jsme mnohé zaběhané zvyky museli urychleně změnit. Z Bible, postních textů i pašijového a velikonočního příběhu vyplývá poselství o tom, že nejsme Bohu cizí, že nám nabízí svou lásku a milosrdenství. Příběh pokračuje a my jsme jeho součástí.

A při tom všem jsem myslel i na naše společenství. Chyběly vám bohoslužby a další setkání? Mně ano, přirozeně. Vzpomínal jsem i na ty, kteří k nám patřili a už odešli na věčnost. Vzpomeňte, prosím, na sestry a bratry, kteří se s námi modlívali, prožívali svátky, slavnosti, dobré i zlé a dotvářeli náš duchovní domov. Myslete pak zejména na vše dobré, radostné, co jsme v církvi zažili, zažíváme a pevně věřím, že spolu opět budeme prožívat! Zatím komunikujeme přes internet, mobily, emaily a dopisy. O to více se můžeme těšit, až se osobně uvidíme, pozdravíme, usmějeme se na sebe.

Sestry a bratři, naše prožívání Velikonoc bude jiné, než na jaké jsme po dlouhý čas navyklí. Berme to ne jako konec světa, že přicházíme o svoje staré dobré zvyky a zvyklosti, ale jako možnost zkusit se zamyslet, o čem tyto svátky opravdu jsou. Pro křesťany jde o klíčovou a největší událost – Vzkříšení Ježíše Krista. Zní to možná zvláště, pateticky, ale právě dnes bychom to měli vzít jako něco podstatného pro každého z nás, něco, co se nás bezprostředně týká a co dává smysl tomu, co nazýváme pozemským životem.

Letos mě při četbě velikonočního evangelia zaujala scéna, kdy Marie Magdalská hledá Ježíšovu mrtvolu a vedle ní zatím stojí živý Pán, kterého hned nepoznala (J 20, 1-18). Jak paradoxní! Ona myslela na smrt, na uctění zemřelého, čekala jen důkaz konce jednoho životního příběhu, s pohledem upřeným do skalní hrobky, a přitom vedle ní stál ten, který je Cesta, Pravda a Život. Bůh připravil větší událost, kterou člověk rozumem neumí pochopit. Ale vše se srovná. I podivná cesta se může stát podivuhodnou a vést k cíli, když prohlédneme a pustíme do našich životů vše dobré a především lásku - čistou, opravdovou a upřímnou. Protože o čem jiném nám svědčí Bible, než o víře, naději a lásce?

A tak nestůjme jen s vytřeštěnýma očima, zoufalým pohledem nad vším konečným, dejme prostor radostné zvěsti, Dobru, Pravdě a Kráse, Světlu ze Světla, Životu ze Života, jenž od Otce přišel, životem svým zlo světa i smrti naší přemohl, aby nám získal království Boží věčné.

Nechť je nám svatý život jako takový, život lidí i celého stvoření!

Myslím na Vás a těším se na setkání nejen v Husově sboru!

Pokojné a požehnané Velikonoce!